

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

"Ενας γάλλος εύεντος φθάνει μετεπιφεύσμενός με τὸν ἀκόλουθό του Λαντεύν στὸ πανδοχεῖο τοῦ Ἰστανικοῦ χωριοῦ Ἀγρόδα, ὡς τὴν τοῦ ἀνακαλήση τὸν πύργο τοῦ ἀδρὸν διέγει μὲν ἔχοντας κλεῖστοι τὴν πεντάμορφη σερούσια Δολόρα, τὴν δοτοῦν ὁ Γάλλος κόμης ἐγνώμονας καὶ ἀγάπητος τρελλὰ στῇ Μαδότη, ὑποαρχεδεῖς οὐ αὐτῆς προστασίαν κατὰ τὸν καταζητούντων σχεδίων τοῦ ἀδρὸν Διέγειν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὰ λόγια μου αὐτὰ ἡ σενορίτις ἐκοκάνισε διόλκηρη. Ἐτοιμάζετο ἀσφαλῶς· «νά μου ἀπαντήσῃ, ἀγών τοι προμερός ἐγίνετο στὸ πνεύμα της». Ἐσφαρνός διωκει τὴν πατέρα την μαλῆσην ἡ γονά ποὺ τὴν συνόδευε καὶ εἰχεν ἀποκυμηθῆ, ἐξπτνησε. Μόλις ἐπρόθυμα νά τραβηχθῶ σιγοτατῶντας καὶ νά κρυψεται πίσω ἀπό μα, μαρμάρων κολόνα.

Η γονά είπε κάτι στὴ Δολόρα, σταυροκοπήθηκαν καὶ σηκωθήκαν νά φύγουν...

... Ἡ καρδιά μου σφριγκότανε. «Ἐφενεγε λοιπὸν χωρὶς νά μου ἀπαντήσῃ, χωρὶς νά μου πῆ τίποτε; Τὴν ἐκόνταξην μὲ λατεσιών ως ποὺ ἔφθασε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, βγήκε καὶ χάθηκε.

Μή ἔσφοντας πειά τί νά κάμω, ἀπελπισμένος, πλησίασαν στὸ μέρος ποὺ ἤταν γονατισμένος, καὶ προσάρχετο ἡ πεντάμορφη σενορίτια.

Τὸ ματία μου ἐπεσαν ἀμέσως τότε σ' ἔνα δροσερό, κόκκινο ρόδο πού βρίσκονταν ἀφράτεμο πάνω στὶς πλάκες. Χωρὶς νά χάσω καὶ δέκουνα, τὸ ἐπόπια καὶ τὸ ἔφερα στὶς χειλὶ μου. «Ημούν τόσο συγκινημένοις! Τόσο χαρούμενοι!...

Δὲν ὑπῆρχε πλέον καρμά αἱμφιβολία. «Ἡ σενορίτια ἀφέπει τὸ ρόδο στὶς πλάκες γιά νά ἔννοήσω πώς ἐδέχετο τὴν συμμαζίαν μου. Τὸ ρόδο αὐτὸν ἤτο τημετον τῆς συγκαταθέσως της. «Ἡ σενορίτια ἐμπιστεύετο σὲ μένα...

Τι εντυχία, θεέ μου!...

Ἐβγήκα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν χαρούμενος, εντυχι-

σμένος, γεμάτος δριώτα, γεμάτος ὄντειρα εντυχίας. Πρὸς χάριν τῆς Δολόρας ήμουν διατεθεμένος νά τὰ βάλω μὲ τὴν ὑφῆλιο καὶ μ' αὐτὸν τὸ Σατανᾶ ἀκόμη!...

«Ἐξαφνα διμας σκέψηται πώς ἀγνοοῦσα τοὺς ἔχθρούς, τοὺς βασινιστάς τῆς σενορίτας. Πώς θὰ ἐμάθανα ποὺ ήσαν αὐτοί; Δὲν ἥξερα παρὰ τὸ μέγαρον τῆς Δολόρας. Επίσης είχα προσέξει πώς δέπο τὸ μέγαρο αὐτὸν, τὸ κατάκλειστο καὶ πένθιμο, ἐργαναν γιά τὶς διάφορες δουλειές δύο πρόσωπα. «Ἡ μία ήταν ἡ γονά πού συνδέουει τὴν Δολόραν στὴν ἐκκλησία. Τὸ γαιδιόν διμας αὐτό, τὸ κακοπόσιωπο καὶ μοχθηρό, δέν μου ἐνέπνευεν ἐμπιστοσύνη, μου ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν στρίγγιλας, τὴν δόπιαν ἔχουν βίλει νά φυλάῃ τὴν σενορίτια.

«Ἡ μία ἡταν μὰ νεαρά, ξανθή καὶ φοδαλή κοπέλλα, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο. Απὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὴν εἶδα μου ἔκαμε δικαίην ἐντύπωσιν... Απεφάσια λοιπὸν, νά προσεγγίσω αὐτήν, νά τῆς μαλήσω καὶ... ὁ Θεός βοηθός!

Τὴν ἐπλησίασα πραγματικά μὰ ἡμέρα, τῆς μίλησα καὶ εἶδα μὲ κορδού μου, ποὺ δὲν ἔτεσα ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς μον.

«Ἡ κόρη αὐτῆς ἡταν ἔνα κομψάτι μάλαμα.

Δὲν ἤταν μάλιστα Ἰσπανίς. «Ἡταν Γαλλίς, Φλαμανδή, συμπατριώτισά μου δηλαδή, καὶ ὄνυμάκετο Στεφανίνη.

Απὸ τὴν καλόκαιρην Στεφανίνη κατόρθωσα νά μάθω δι, τι ήθελα γιά τὴν Δολόρα, η ὅποιας ἀπόγονος μᾶς τῶν περιφανεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἰσπανίας, δεκαπέντε χρονῶν ἔμεινε ὄφρανη καὶ κατόχος τεραπτίας περιουσίας. «Ἐγουσα ἀνάγκην κηδεμόνος γιατὶ ἡταν ὀλομονάχη στὸν κόσμο, ἐμπιστεύηκε στὸν Ἀντώνιο Παραβεδῶν, τὸν μόνον συγγενεῖ ποὺ τῆς ἀπέιπεν στὸν κόσμο. «Ο Παραβεδῶς αὐτὸς ἤταν παιπτώσος πλέον. Στὰ γειάτα τον δώμας ἐπολέμησε γενναῖα υπὸ τὸν Κάρολον τὸν Ε' στὴν αἰλῆν τοῦ δόπιαν καὶ δέπερεις. «Ἡ ἀστείες δώμας, η χαροπλαΐσεις, οἱ ἔρωτες, η κρατιπάλη, τὸν ἔγχασαν γεγήγορα καὶ τὸν ὅρσαν πάμπτοχο. Εἶδους συνεπῶς μόνος, δταν ἡ Δολόρα τὸν ἐκάλεσε κοντά της. «Ο Παραβεδῶς ἀναλαβών τὴν κηδεμονίαν τῆς ἀρχίσε εἰκόν, παρὰ

τὰ γηραιεῖα του, τὰς ἀσθείας καὶ τὰς ἀχρειότητας. Μιὰ νύχτα ἔχει στά χαρτιά τεράστιον χρηματικόν ποσόν, δὲν εἶχε νὰ τὸ πληρωθῇ καὶ μπεφάσιε ν' αὐτούτονήμη. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ βάρδος νὰ τὸ καψῃ καὶ αναγκάσθηκε νὰ ὑποκυψῇ στον ὄρους τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὄποιον ἔχεωντοσε τὸ ποσόν. 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς ὑπεσχέη στὸν Παραβεδῶν, διὶ τοῦ ἔχοντος τὸ χρέος ἀν συνεργοῦντος νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν Δολόδων!...

'Ο Παραβεδῶν ἐδέχθηκε ἀμέσως, χωρὶς νὰ φωτήσῃ καὶ τὴν νέαν.

'Ητο ἀχρεῖος καὶ ποταπός, ως εἴπομεν.

Τὸ γεγονός αὐτὸν, ἡ αἰσχρὰ αὐτή συμφωνία, δὲν ἀφγησε νὰ φθάσῃ στ' αὐτή τῆς σενορίας, ἡ οποία ἀγάθη δικαὶη ήταν, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκυψῇ στὸ πεπλόνεν, γιὰ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὸν κηδεμόνα της...

'Οταν ὅμως ἡ νέα ἦμαθε τὸ νομία τοῦ μέλλοντος συζύγου της ἔφιξε καὶ ἐπεισεὶς εἰς τροφεὶς ἀν ἀπελπισίαν.

'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς ἤταν ὁ Διέγος Διαῦ!

'Ο Διέγος Διαῦ εἶχε καὶ ἀκόμη κακίστην φάμην στὴν Μαδρίτην. 'Εζούσε βίου διεφθαρμένον, ἵτο σκληρὸς μέχρι ὥμοτητος, ἀνανδρός μέχρι δολοφονίας. 'Ελέγετο ἐπὶ πλέον περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε σχέσιν μὲ σοτεινάς καὶ μυστηριώδεις δυνάμεις, αἱ οποῖαι τὸν βούθισμαν στὰς ἀτίμων καὶ ἐγχαμιτικὰς πράξεις του. Τέλος εἶχε κυναλοφρήσει, ἀκόμη περὶ αὐτοῦ ἡ φήμη, διὶ τοῦ συνεννοεῖτο καὶ μὲ τὴν θεραπείαν. Έξετασιν.

'Οτις ἀποκαλύψεις τοῦ ὄντομάτος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἔκαμε τὴν Δολόδων νὰ διέρχεται ἡμέρας ἀγανάκτης καὶ συντροφῆς. Τὶ ἡδύνατο ὅμως νὰ κάψῃ πλέον; 'Η συμφωνία εἶχε γίνει καὶ ὅταν ἔθυσιέτο αὐτὴν χάριν τοῦ ἀθλίου Παραβεδῶν.

'Ο Διέγος Διαῦ ἀψὲ εἴδεις ὃς ἔλειπε τὴν ἀτιμίαν συμφωνίαν του ἔχοντας νὰ ἔνοχη τὴν Δολόδων παντούτωρες. Αὐτὴν ὁ τὸν ἀπέρευσε...

Μιὰ νύχτα τὸ θέλησεν, ὁ ἄνθιος, νὰ εἰσελθῃ στὸν κοιτάνα της διὰ τῆς βίας. Η Δολόδρα ὥρχε νὰ κραυγάζῃ ἡ τοποθεσία βοήθειαν καὶ ὁ Διαῦ ἀναγκάσθηκε νὰ ἔξαφανισθῇ καταδιοδούμενος ὑπὸ τῶν γειτόνων.

'Ο δόν 'Αντώνιο Παραβεδῶν τὰ ἔγνωμάτεν ὅλα αὐτά καὶ ὅμως δὲν ἐπενέβαινε. 'Αντιθέτως βριθούσαντον Διαῦ τὸν αποτίσηρ τὴν Δολόδων. 'Ο Διαῦ τοῦ ἕδιπλος πλέον νέα δύνεια, τοῦ ὑπέσχοτο πολλὰ καὶ οιγά σιγά σημάτισθαι στὸ μέγαρον τῆς Δολόδων καὶ ἔγινε μέσα σ' αὐτὸν ἀπλύτως κύριος.

'Η Δολόδρα ὑπέφερε τὰ πάνοντα. Ζήτησε νὰ κλεψῇ σὲ μοναστήριο καὶ νὰ γίνη μοναχή, μᾶς δὲν τὴν ἀφῆσαν. Τὴν ἐπέβλεψαν καὶ τὴν κατεσκόπευαν. Τὴν νύχτα δὲ δὲν κοιμήσαντο ἀν δὲν ἔνυστοντας ἀπέστρεψαν κατά πάτο τὸ προσκεφάλο της.

Αὐτὰ λοιπὸν μοῦ διηγήθησε ἡ Στεφανίνη. Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ ἔργο ποὺ εἶχα ἀναλάβει είταν πολὺ εὔκολο καὶ ἀποφάσισα νὸ πάνω μόνος που στὸ Δόν 'Αντώνιο. Λέ μπτοροῦσα βέβαια νὰ τοῦ φανερώσω τὸνόν μου καὶ τοὺς τίτλους μου, γιατὶ ἡ ἐπιστευτικὴ πολιτική ἀποστολῆ που μοῦ ἔχουν ἀναθέσει μὲ ἀναγκάζεις νὰ παραμένω ἀγνωστὸς καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μου στὴν Ισπανία, μποροῦσα διότι νὰ προσέλκυσθε τὸν πολιγόρευο αὐτὸν ἢν τοῦ ἐγνάτια περιστότερο λεπτά ἀπὸ τὸ Δόν Διαῦ. Δυντυχός διότι τὰ πράγματα ἡσαν πολὺ διαφορετικά ἀπὸ τοῦ της φανταζόμοντος. Δὲν μποροῦσα νὰ δειπνοῖς ἔθετο τὸ θέντο τῆς Δολόδων, γιατὶ καὶ αὐτὸν τὸν παραμόνευνα ἀγρυπνα. 'Αδικως χτυπούσα καθιμειοντις τὴν πόρτα του καὶ τὸν παραφύλαγκα μη τωνούς ἔξει, δόκιμος τοῦ ἔγραφα ἐπιστολές ἢντι πεπτολῶν. 'Ο Διέγος Διαῦ ἐμπόδιε τὰς ἐπισκέψεις μου καὶ κρατοῦσε τὰς ἐπιστολὰς ποὺ τοῦ ἀπήρθησα. 'Ασφαλῶς δὲν τὸν εἶχε προδιαθέσει ἀντίον μου, γιατὶ μᾶς μέρα περγάντως ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς Δολόδων τὸν εἶδα με αὐτὴν στὸν ἔξωτη. Και ἐνῷ ἡ γλυκεῖα Δολόδρα ἐφαίνετο ταραγμένη, ὅ δον 'Αντώνιο μ' ἀγρυπνούτας.

Σκέψηται τότε διτὶ δὲν ὑπῆρχε ἀλλο μέσον σωτηρίας γιὰ τὴν Δολόδρα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φυγή. Θὰ συγκατένευε διότι καὶ αὐτὴ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ; Γ' αὐτὸν ποὺν ἔπειχεριών τὸ παραμώρῳ ἥβελτον νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴ συγκατάθεση της. Πρός τοῦτον ἥβελτον νὰ δῶ ἀκόμη μια φράση τῆς Στεφανίνης. Παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ διέπεσε, ωριμοκύνευνευόστα μὰ συνάντηση μαζὶ της, καὶ καλή κόρη ἡλθε καὶ μὲ συνήντηση. Τῆς ἀνακοίνωσα τοὺς σκοπούς μου καὶ αὐτὴ τοὺς ἐπεδοκίμασε. 'Ανελάβε μάλιστα νὰ καταπεισῃ σχετικῶς τὴν κυρία της καὶ μοῦ ὧρισε ωντεβοῦ τὴν ἀλλή ἡμέρα τὰ

μεσάνυχτα γιὰ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν της. Θὰ τὴν συναντοῦσα σ' ἓνα ἀπόκεντρο δρομάτο τῶν προσ-

τείων. Σ' ἀρχήν λοιπὸν νὰ φαντασθῆ μὲ ποιάνια ἀνυπομονηρία περίμενα τὴν ὥραν ἔκεινην. Τὴν ἀλλή μέρα μὲ εἰπεῖ προσκαλεομένο σε γεῦμα, στὴν ἔξοχήν, ἔνως φίλως που 'Ισπανός, εὐγενής καὶ τίμος, ὁ Δόν Χριστόφ. Πάντα γιὰ ἀπασχολήσω τὴν ἀνυπομονῆσα μέχρι τῆς ἔξοχης τῆς συναντήσης ἀποφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν προσλήση του καὶ κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωινό πρόσωπο μον καὶ ἔκεινησα γιὰ τὴν ἔξοχήν. 'Η ξέστη είταν ὑπερβολική. Πίγμανα σιγά σιγά καὶ φρόντισαν νὰ πηγαίνω μεσ' στὴν σκιά δίπλα στὰ σπιτιά σταν ἔξαφνα οἱ λιγοστοὶ διαβτες τοῦ δόμου που φίναζαν μερικά λόγια καὶ ἀμέσως αποκρύπνθησαν ἔξαγωμενοι. Τὴν ίδιαν ἔκεινη στιγμὴν ἀκούσαν τρομερό πάταγο σὰν αὐτὸν ποὺ κάνει ὁ κεραυνός καὶ νοιώθησαν ἀπό τὸν ὥρο με περισκάλωσε σὰν μάρκχη.

Ἐπειδὴ παστούση τὸ σημερινό εἶνασθον ὡς ὅποιος ὀλόρκηρος ἔπεισε δίπλα μου καὶ μὲ χρήσησε τὸ δόμο μόνον. 'Ἄν δὲν ἐβάθισα σχέδιον κολλήσα στὰ σπίτια, ἀποφάσισθε ότι περισσότερος διάσπαση στὸ δόμο μου καὶ εἶχα ἔχειν παῖδας αὐτὸν τὸ περαστικό.

'Οταν ἔβγαλα ἔκανε ἀπὸ τὴν πόλη τὸν πληγάδην που στὸ πρώτο φίλον στάθησε πάν στὸ σπίτι του φίλου σταν ἀπαράδιον δυὸ πυροβολισμοὶ ἀπάγκησαν, διὸς δεξιά μου, καὶ ὁ Διαῦ μεσ' αὐτοὺς μον καὶ συγχρόνως εἶδα νὰ φανερώνονται δυὸ ἀλλήτων. 'Ηθέλησα νὰ τὸν καταδιώξω, μὲν ἀπότομος, καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγή του. Επειχώδης ἔνων μημονών σώμα καὶ ἀμβλήσις.

Συνέπλουσα λοιπὸν τὸ δόμο καὶ ἔπεισα στὸ σπίτι του φίλου μον Χριστόφ δὲν ποιοῖς εἶχε ἀπόσει τὸν πυροβολισμοὺς καὶ εἶχε βγῆ νὰ δῆ τις συμβάνει. 'Εμπικήσαμε σὲ μιὰ αἰθουσα καὶ τοῦ διηγήθηκε ἐπόκτη τῆς πτώσεως τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ τὰς δολοφυνῆς ἀποπειράστηκαν τὸν ἀλητῶν. 'Ο Δόν Χριστόφ δεν ταν τὸν αὐτὸν παραξενεύτηρε πολὺ καὶ μὲ παρακάλεσε τὸν τοῦ διηγήθηκεν εἶναι. Τὸ πρόσωπο του εἶχε γίνεται πολὺ σφραγίδων καὶ φαραγμένος.

— 'Ολα εἰπάτε, φίλε μου, μοῦ εἶπε, δὲν είνε την τυχαία. Τὸ μπαλκόν δεν σπάσανταν δύο πληγές. 'Ο Δόν Χριστόφ δεν ταν τὸν αὐτὸν παραξενεύτηρε πολὺ καὶ τὸ διηγήθηκεν εἶναι. Τὸ πρόσωπο του εἶχε γίνεται πολὺ σφραγίδων καὶ φαραγμένος.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴν ἔμπαινε ὁ δηπτήτης τοῦ Δόν Χριστόφ φερόντας διάφορα αναφυτικά. 'Ο οἰκοδεσπότης γύρισε καὶ κατέταξε τυχαία πλάι του, καὶ ν' ἀφήγην κραυγὴν τὸν εἶδα νὲ νὰ τινάξεται ἔξαφνα ἐπάνων, τὸν εἶδα δὲ νὲ νὰ τινάξεται ἔξαφνα ἐπάνων.

— Κόροπ τον μπάκο! ἐφώναξε, μοῦ ἐσκότωσαν τὸν Πλούτωνα! Αύτὸν εἶναι ἔπειρητο!

Πραγματικά δὲ περιφρόμος σκύλλος τοῦ Δόν Χριστόφ, δὲν δηλώνεις τὸν εἶδον ἀνόητη έκανθητος, νεκρός με τὰ μάτια νελδόδη.

— Παιών μου καὶ πολὺ καλή της εἶδητης.

— Αύτὸν δὲν μπορῶ νὲ ἐννοήσω καὶ ἔγω.

Ταυτοχόον δὲ δόν Χριστόφ, ἐσκυψε καὶ αὐτοῖς στὸ στόμα τοῦ ἀψήσκοντας. 'Ετοιμάσων νὰ τὸν φοτήσω γιὰ τὸν κάμερα αὐτὸν τὸν αὐτού της πεπτολῶν, νεκρός.

— Φίλε μου κόψι, μοῦ εἶπε κατασυγκινημένος, ἀν δὲν ἐδηλητηρίαζετο δὸ σκύλος αὐτὸν διὰ πόσης.

— Τι λέγετε, Χριστόφ; είπαν ανατριχιάσων πρό τῶν μυστηρίων αὐτῶν.

— Έκεινο ποὺ λέγω εἶνε φανερό καὶ ἀναμφισθήτο. Κύνταξε... 'Ο Πλούτωνας κρατεῖ ἀξόνη στὸ στόμα του ἵνα κομάτια παζεμδί βιοτηγένεντο στὸ κρασί. Τὸ παζεμδί αὐτὸν, δοτας ὅταν ὑπάρχει σεῖς στὸ κρασί, δοταν μᾶς ειδοποιησαν ἔξαφνα πόλης καὶ καταπλήσσεως. Τὸν εἶδον την στιγμή κάτω. Τὸν εἶδον την στιγμή κάτω. Οταν γυιδίσαμε τὸ ποτήριο σας ηταν ἀναποδογύρωμενό, τὸ κρασί χυμένο καὶ τὸ παξιμάδι εἶλεπε. Τι εἶχε συμβεῖ;

('Ακολούθει)

Τον εἶδα νὲ μ' ἀγριοκυττάζη...